

# Daniels Bog – Nummer treoghalvfems

## *Afsløring af Roms profetiske trilogi: Fra oldtidens hedenskab til moderne bedrag*

Jeff Pippenger  
2024-02-26

Daniels bog identificerer, at det er Rom, der stadfæster synet, og denne forståelse blev modsat af protestanterne i den milleritiske historie, da William Miller identificerede dette forhold. I de sidste dage er det stadig Rom, der stadfæster synet, og i dag fastholder laodikeisk adventisme nu den faldne protestantiske opfattelse, at dit folks røvere er Antiochus Epifanes. Pagtfolket, som blev forbigået i den milleritiske historie, modstod den selvsamme sandhed, som nu modstås af de sidste dages pagtfolk, der nu bliver forbigået. Salomo udtrykte det godt:

Det, som har været, er det, som skal blive; og det, som er gjort, er det, som skal gøres; og der er intet nyt under solen. Er der noget, om hvilket man kan sige: Se, dette er nyt? Det har allerede været i fordums tid, som var før os. Prædikerens 1,9.10.

Profetisk set er der tre fremtrædelser af Rom, og de to første fremtrædelser identificerer den tredjedes karakteristika, for sandheden stadfæstes på to vidners udsagn.

Men hvis han ikke vil høre dig, så tag endnu én eller to med dig, for at hvert ord kan blive stadfæstet på to eller tre vidners udsagn. Matthæus 18,16.

Det hedenske Roms religion var hedenskab, og hedenskab er en forfalskning af den sande religion. Det er ikke så meget en forfalskning i den betydning, hvori man forstår falske pengesedler, for hedenskab ligner i virkeligheden slet ikke den sande religion. Men profetisk set har den forfalskningens karaktertræk. Byen Rom er en forfalskning af Jerusalem, og den har et tempel (Pantheon), som var en forfalskning af templet i Jerusalem. Hedenskabets religiøse skikke er uviede og djævelske, men de repræsenterer Satans forfalskede religiøse skikke. Overhovedet for det hedenske Roms religion bar titlen Pontifex Maximus. "Pontifex Maximus" henviste oprindeligt til ypperstepræsten for den romerske statsreligion i det gamle Rom, med oprindelse tilbage i den tidlige romerske republik. Med tiden blev den forbundet med politisk og religiøs myndighed og udviklede sig til sidst til den titel, som paven i den romersk-katolske kirke benytter i dag.

Titlen på den øverste præst i det hedenske Rom var Pontifex Maximus, og det var også titlen på den øverste præst i det pavelige Rom, og det er et latinsk udtryk, som betyder den „største af øverste pontifex“. Han var ypperstepræst for den romerske statsreligion, særligt kulten for guden Jupiter. Pontifex Maximus havde betydelig religiøs myndighed og betydningsfulde ansvarsområder, herunder tilsyn med forskellige religiøse ritualer og sikringen af, at den romerske religiøse kalender fungerede korrekt. Pontifex Maximus var overhoved for præstekollegiet (Collegium Pontificum), en gruppe præster, som havde ansvaret for at fortolke og opretholde den romerske religions ritualer.

Ypperstepræsten i både det hedenske og det pavelige Rom var Pontifex Maximus; derfor vil titlen på overhovedet for det moderne Rom naturligt også være Pontifex Maximus. Det hedenske Roms religion var hedenskab, og det pavelige Roms religion var, og er stadig, hedenskab, men tilsløret af en bekendelse til kristendommen, og den sidste tids moderne Roms religion vil være hedenskab, tilsløret af en bekendelse til kristendommen.

Både det hedenske og det pavelige Rom havde en bestemt tidsperiode, hvori de skulle herske suverænt. Det hedenske Rom skulle herske suverænt i tre hundrede og tres år til opfyldelse af tidsprofetien i Daniels Bog kapitel elleve, vers fireogtyve.

Han skal trænge fredeligt ind selv på provinsens fedeste egne; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; han skal uddele bytte og rov og rigdomme iblandt dem; ja, han skal udtænke sine rådslag imod fæstningerne, dog kun for en tid. Daniel 11:24.

Emnet for vers fireogtyve er det hedenske Rom, for det blev emnet i vers seksten og forbliver emnet indtil vers enogtrediv. Vi vil behandle disse vers særskilt i kommende artikler, men her påpeger vi blot, at profetien fastslog, at det hedenske Rom skulle herske suverænt i tre hundrede og tres år, som fremstillet ved, at Rom "udtænkte" sine "anslag imod fæstningerne, dog kun til en tid." Ordet, der er oversat med "imod", betyder i virkeligheden "fra", og verset siger, at Rom ville styre verden "fra" "fæstningerne", hvilket var byen Rom, og det ville gøre det i en "tid", hvilket er tre hundrede og tres år.

Det hedenske Rom begyndte at herske suverænt ved Slaget ved Actium i 31 f.Kr. og fortsatte med at herske suverænt indtil året 330 e.Kr., da Konstantin flyttede rigets hovedstad fra Rom bys fæstning til Konstantinopel by. Da begyndte rigets berygtede tilbagegang. Rom by var det profetiske „værn“ for det hedenske Rom, og når det herskede fra den by, var det uovervindeligt. I den krigsførelse, der fulgte efter Konstantins magtoverførsel, blev Rom by målet for angreb fra Genserik og de invaderende barbariske stammer, som er fremstillet ved de første fire basuner i Åbenbaringens kapitel otte.

Af denne grund står der i Daniel kapitel elleve, vers enogtrediv, at de „arme“ (det hedenske Rom), som rejste sig til støtte for pavedømmet, først vanhelligede „styrkens helligdom“. Byen Rom er den profetiske „styrkens helligdom“ for både det hedenske og det pavelige Rom, for i året 330, ved overførelsen af den hedenske myndighed til Konstantinopel, blev byen Rom overladt til det pavelige Rom, som var i fremvækst. Af denne grund siger Åbenbaringen kapitel tretten, vers to, at dragen (det hedenske Rom) gav det pavelige Rom sin „trone“. En „trone“ er det sted, hvorfra en magt hersker, og fra året 538 og frem til 1798 herskede det pavelige Rom suverænt, ligesom det hedenske Rom havde hersket suverænt i „en tid“.

Profetien identificerer en bestemt tidsperiode, hvor både det hedenske og det pavelige Rom skulle herske suverænt, og når de gjorde det, skulle det ske fra deres magtsæde, som var byen Rom. Det hedenske Roms uovervindelige ophørte, da de forlod byen Rom, hvilket markerede afslutningen på de tre hundrede og tres år, fremstillet som en „tid“ i vers fireogtyve, og da de tolv hundrede og tres år med paveligt herredømme endte i 1798, lod Napoleon paven føre bort fra byen Rom, og han

døde i eksil.

Det hedenske Rom og det pavelige Rom fastslår, at det moderne Rom vil herske suverænt i en bestemt profetisk periode i de sidste dage. „Tid er ikke mere“, men perioden med pavelig forfølgelse i de sidste dage er en bestemt periode, som begynder med den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater og fortsætter, indtil menneskers nådetid afsluttes, når Mikael står frem og forkynner: „Den, der gør uret, han gøre fortsat uret; og den, der er uren, han være fortsat uren; og den, der er retfærdig, han være fortsat retfærdig; og den, der er hellig, han være fortsat hellig.“

Det hedenske Rom forfulgte kristne i Colosseum i byen Rom i løbet af sin blodige historie, og kristne historikere har anslået, at under de mørke tidsaldre med paveligt herredømme blev hundrede millioner martyrer myrdet af pavedømmet; men pavedømmet benægter denne påstand og anslår tallet til omkring halvtreds millioner. Både det hedenske og det pavelige Rom forfulgte Guds trofaste, og det moderne Rom vil også forfølge Guds trofaste folk i de sidste dage.

"Mange vil blive fængslet, mange vil flygte for deres liv fra byer og småbyer, og mange vil blive martyrer for Kristi skyld, idet de står til forsvar for sandheden." Selected Messages, bog 3, s. 397.

Det hedenske Rom overvandt tre geografiske hindringer, mens det tog verdensherredømmet. Det pavelige Rom overvandt tre geografiske hindringer, mens det tog verdensherredømmet. Det moderne Rom overvandt Sydens konge (den ateistiske Sovjetunion) i 1989 og vil dernæst omstyrte det herlige land (De Forenede Stater) ved den snart kommende søndagslov. Derefter vil det overvinde Egypten (hele verden).

„Hele samfundet deler sig i to store klasser, de lydige og de ulydige. I hvilken klasse skal vi findes?“

"De, som holder Guds bud, de, som ikke lever af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund, udgør den levende Guds menighed. De, som vælger at følge Antikrist, er den store frafaldnes undersætter. Stillet op under Satans banner bryder de Guds lov og leder andre til at bryde den. De bestræber sig på således at udforme nationernes love, at mennesker skal vise deres troskab mod jordiske regeringer ved at træde Guds riges love under fode."

“Satan afleder sindene med uvæsentlige spørgsmål, for at de ikke med klart og tydeligt syn skal se forhold af overordentlig stor betydning. Fjenden lægger planer for at besnære verden.

„Den såkaldte kristne verden skal være skueplads for store og afgørende handlinger. Mænd i myndighedsstillinger vil vedtage love, der behersker samvittigheden, efter pavedømmets eksempel. Babylon vil give alle nationer at drikke af sin utugts vredes vin. Hver nation vil blive inddraget.“ Manuscript Releases, bind 1, 296.

For at forsvare den sandhed, som identificerer „det herlige land“ i Daniel elleve, vers enogfyrre, som et symbol på Amerikas Forenede Stater, åbnede Løven af Judas stamme for de sidste dages profetistuderende princippet om profetiens tredobbelte anvendelse. Lyset fra disse sidste seks vers er blevet grundfæstet ved at anvende den historie, som er fremstillet ved „det daglige“ i Daniels

bog, sådan som den fremgår af Daniel elleve, vers enogtrediv, på kapitlets sidste seks vers. Den samme grundlæggende sandhed („det daglige“), som blev nøglen til Millers profetiske ramme, frembragte også de sidste dages profetiske ramme. Millers ramme var baseret på de to ødelæggende magter, hedenskab og pavedømme, som forfulgte Guds folk, og de sidste dages ramme er baseret på de tre ødelæggende magter, som forfølger Guds folk i de sidste dage.

Den forøgelse af kundskab, som fremstilles i de sidste seks vers af Daniel elleve, som repræsenterer den forøgelse af kundskab, der kom i 1989, og som fremstilles ved floden Hiddekel, blev modstået af sandhedens fjender. Denne modstand førte til en forståelse af princippet om profetiens tredobbelte anvendelse, som først blev erkendt som en tredobbelt anvendelse af Rom, hvilket er det emne, der fastlægger synet af den profetiske historie.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, som holder loven, salig er han.  
Ordsprogene 29,18.

Den tredobbelte anvendelse af Roms tre manifestationer viser, at den hedenske og den pavelige Roms religion er hedenskab, og at deres religion styres af en mand med titlen Pontifex Maximus. Disse to manifestationer af Rom viser, at tre geografiske magter fjernes forud for, at de hersker suverænt i et bestemt tidsrum, og at de vil herske fra byen Rom med de syv høje, som er deres styrkes helligdom. Begge bevidnede den kendsgerning, at de forfulgte Guds trofaste folk. Derfor ved vi, på grundlag af disse to vidner, at det moderne Roms religion vil være hedenskab, og at hun vil blive ledet af Roms pave, hvis titel er Pontifex Maximus.

Før den store skøge tager kontrollen og hersker suverænt, må det moderne Rom overvinde tre hindringer, og den første hindring hører fortiden til med Sovjetunionens sammenbrud i 1989, Roms ateistiske fjende, som modsatte sig Roms magt i Europa. Den næste hindring omstyrtes ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, og derefter vil De Forenede Nationer give sin myndighed til det moderne Rom for en kort tid. Når det først er fuldt indsat på tronen, vil de sidste dages forfølgelse finde sted.

Daniels Bog, og især Åbenbaringen kapitel otte, fremviser Roms profetiske kendetegn, som bidrager til den rette forståelse af det moderne Rom. Et af disse kendetegn var delingen af Romerriget i øst og vest, således som den blev gennemført af Konstantin i året 330. Hedensk Rom og paveligt Rom, når de betragtes samlet, vidner også om Roms todelte natur. Konstantins deling, som frembragte det vestlige og det østlige Rom, er et andet vidnesbyrd om hedensk og paveligt Rom. Konstantin oprettede den borgerlige myndighed i øst og efterlod den kirkelige myndighed i vest. Hedensk Rom repræsenterede statskunst, og paveligt Rom repræsenterede kirkekunst. Østen var statskunst, Vesten var kirkekunst, således som dette er forbilledliggjort ved jernet og leret i Daniel to, eller det maskuline horn og det feminine horn i Daniel otte, eller rovdyrene i Daniel syv og helligdomsdyrene i Daniel otte.

Det moderne Rom vil ligeledes være dobbelt af natur, bestående af en forening af kirke og stat, af jern og ler, og af kirkeligt herredømme og statskunst, men det moderne Rom er også trefoldigt af natur. I Åbenbaringens ottende kapitel blev både det vestlige og det østlige Rom både bogstaveligt og symbolsk delt i tre. Konstantin, som regerede fra det østlige Rom, delte bogstaveligt sit rige

mellem sine tre sønner, og det vestlige Rom blev symbolsk fremstillet ved solen, månen og stjernerne, som repræsenterede den trefoldige styreform, der blev anvendt af Romerriget. Således vil det moderne Rom, skønt det er dobbelt i form af kirkeligt herredømme og statskunst, også repræsentere en trefoldig forening, fremstillet ved dragen, dyret og den falske profet.

Det hedenske og det pavelige Roms manifestationer identificerer den sammensatte profetiske karakter af det endelige moderne Rom. Det er den trefoldige union, som finder sted ved den snart kommende søndagslov, der fører verden til Harmagedon. Det er det verdensomspændende “Billede af Dyret”, som er et symbol på foreningen af kirke og stat. Dets hoved er Pontifex Maximus, som regerer fra Rom by, der er sædet for hans magt. Syndens menneskes civile myndighed vil blive tilvejebragt af De Forenede Nationer, og verden vil blive tvunget til at acceptere antikrists trefoldige, men dog dobbelte system ved De Forenede Staters tvangsmagt. Således fuldbyrder De Forenede Stater, ligesom det hedenske Rom (dragen) i Åbenbaringen 13, vers 2, gav pavedømmet “sin kraft og sin trone og stor myndighed”, som forbillede på det hedenske Rom de samme tre gerninger for det moderne Rom. Sædet er Vatikanstaten i Rom, byen på de syv høje, myndigheden er De Forenede Nationer, og magten er De Forenede Stater. Sammen fører de verden til et sted, hvor pavedømmet “skal komme til sin ende, og ingen skal hjælpe ham”.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Og den sjette engel udgød sin skål over den store flod Eufrat; og dens vand tørrede bort, for at vejen kunne beredes for kongerne fra Østen. Og jeg så tre urene ånder, som lignede frøer, komme ud af dragens mund og ud af dyrets mund og ud af den falske profets mund. For de er dæmoners ånder, som gør tegn, og som drager ud til kongerne på jorden og i hele verden for at samle dem til krigen på Gud den Almægtiges store dag. Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, som våger og bevarer sine klæder, for at han ikke skal gå nøgen omkring, og de skal se hans skam. Og han samlede dem på det sted, som på hebraisk kaldes Harmagedon. Og den syvende engel udgød sin skål i luften; og der lød en høj røst fra templet i himlen, fra tronen, som sagde: Det er sket. Johannes' Åbenbaring 16,12–17.